

Polska Partja Socjalistyczna.

Dwie rocznice splotły się ze sobą nierozzerwalnym węzłem: 22 stycznia r. 1863 Centralny Komitet Narodowy, jako Rząd tymczasowy, ogłosił zbrojne powstanie i uwłaszczenie włościan, a 28 stycznia r. 1886 zginęli na szubienicy wodzowie pierwszego „Proletariatu”. Dzieli nas od tych godzin polskiego męczeństwa cały świat przeżyć, zwycięstw i klęsk, ale łączy z niemi walka i cierpienie, i samotne bojowanie legjonów, łączą zesłania i więzienia. Moglibyśmy, jak co roku bywało, iść na drogę mogiły, całować zakrzepłe ślady krwi i mówić o świetnej nici naszej tradycji rewolucyjnej.

Lecz w czasie wielkiego dramatu Polski niema miejsca dla gromkich a pustych słów.

Dokoła szaleje wszelaka ugoda, brudne fale pokątnych intryg zalewają bohaterstwo i ofiarę, kupczy losami ojczyzny wstecznicstwo, drży, waha się spodłaly mieszczanin.

Piekące piętno pięćdziesięcioletniego odstępstwa, orgje kompromisu, zdradę tych, co obrzucili błotem czerwone sztandary, chłopską nędzę i samotność robotnika, może zmazać tylko czyn.

A że na starych placówkach proletariatu trwa niezmiennie, wierzymy głęboko: niedaleko dzień, gdy pękną wszystkie kajdany, zaś walka nasza w tej wojnie jeszcze nie przegrana. Towarzysze! Waryński i Traugutt—to ludu przeszłość, przyszłość i zwycięstwo.

Niech żyje socjalizm!

Niech żyje Polska!

**WARSZAWSKI KOMITET OKRĘGOWY
Polskiej Partji Socjalistycznej.**

Warszawa, 22—28 stycznia 1916 r.